

Кирил Христов

Безпомощна

Тя беше толкоз нежна, че през нея
като да светеше. И всеки ден
по-бледна бе. Аз тръпнех, без да смея
да мисля що би станало със мен...

Нощя не спеше тя, а щом зората
във нашите прозорци заблести,
затваряше очи си, светлината
да не прогони шеметни мечти.

Тя струна бе под моите милувки.
И плач, и смях безумен беше тя.
Живееше тя само от целувки,
от песни и от мирисни цветя.

И все пак с власти неизповедими
туй крехко до безпомощност дете
сломи у мене сили несломими
и като волна птичка отлете.

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7000>]